Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
M. CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONA
представено на 14 януари 2021 година[1]

Дело C-913/19

CNP spółka z ograniczoną odpowiedzialnością
срещу
Gefion Insurance A/S

Преюдициално запитване, отправено от Sąd Rejonowy w Białymstoku (Районен съд Бялисток, Полша)

„Преюдициално запитване — Съдебно сътрудничество по гражданскоправни въпроси — Съдебна компетентност по граждански и търговски дела — Специална компетентност — Застраховка „Гражданска отговорност“ — Прехвърляне на вземания — Понятие за клон, агенция или представителство“

1. В главното производство е повдигнат въпросът дали полски съд разполага с международната съдебна компетентност, за да разреши спор между дружество, на което увреденото лице от настъпило в Полша пътнотранспортно произшествие е преотстъпило правата си, и установено в Дания застрахователно предприятие, покриващо рисковете на причинителя на произшествието.

2. В акта си за преюдициално запитване полският съд иска от Съда да даде тълкуване на специалните правила за компетентност по дела във връзка със застраховане от глава II, раздел 3 във връзка с член 7, точки 2 и 5 от Регламент (ЕС) № 1215/2012[2]. Съгласно последните компетентни са съдилищата по мястото на вредоносното събитие (т. 2) и по мястото, където се намира клонът, агенцията или друг вид представителство на главното предприятие, по започнали с него спорове, произтичащи от дейности с участието на първите (т. 5).

3. В решението си (което ще се прибави към вече постановените от него в областта на застраховането)[3] Съдът може да разгледа и връзката между член 7, точка 5 от Регламента и Директива 2009/138/ЕО[4].

1 Език на оригиналния текст: испански.

2 Регламент на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 351, 2012 г., стр. 1, наричан по-нататък „Регламентът“).

3 Между най-новите вж. решение от 27 февруари 2020 г., BALTA (C-803/18, EU:C:2020:123), от 31 януари 2018 г., Hofsoe (C-106/17, EU:C:2018:50) и от 21 януари 2016 г., SOVAG (C-521/14, EU:C:2016:41).

4 Директива на Европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2009 година относно започването и упражняването на застрахователна и презастрахователна дейност (Платежоспособност II) (ОВ L 335, 2009 г., стр. 1, наричана по-нататък „Директива Платежоспособност II“).

I. Правна уредба

A. Регламент № 1215/2012[5]

4. Съгласно съображение 16:

„Наред с местоживеенето на ответника следва да съществуват алтернативни основания за компетентност, които са основани на тясна връзка между съда и процесуалното действие или с оглед да се улесни доброто правораздаване. С наличието на тясна връзка следва да се гарантира правна сигурност и да се избягва възможността срещу ответника да бъде подаден иск в съд на държава членка, която той не би могъл разумно да предвиди […]“.

5. Член 4, параграф 1 гласи:

„При условията на настоящия регламент, искове срещу лица, които имат местоживеене в държава членка, независимо от тяхното гражданство, се предявяват пред съдилищата на тази държава членка“.

6. Съгласно член 5, параграф 1:

„Срещу лица, които имат местоживеене в държава членка, могат да бъдат предявявани искове в съдилищата на друга държава членка само при съблюдаване на правилата, установени в раздели 2—7 от настоящата глава“.

7. Съгласно член 7:

„Срещу лице, ко[е]то има местоживеене в държава членка, могат да бъдат предявявани искове в друга държава членка:

[…]

2) по дела относно непозволено увреждане, деликт или квазиделикт — в съдилищата на мястото, където е настъпило или може да настъпи вредоносното събитие;

[…]

5) по отношение на спорове, произтичащи от дейността на клон, агенция или друг вид представителство — в съдилищата на мястото, където се намира клонът, агенцията или представителството“.

8. Правилата за компетентност по дела във връзка със застраховане са уредени в глава II, раздел 3 от Регламента и се съдържат в членове 10—16.

9. Член 10 гласи:

„По дела във връзка със застраховане компетентността се определя от нормите на настоящия раздел, без да се засягат разпоредбите на член 6 и член 7, [точка] 5“.

5 В съответствие с членове 1 и 2 от Протокол № 22 относно позицията на Дания, приложен към Договора за Европейския съюз и към Договора за функционирането на Европейския съюз, Дания не участва в приемането на Регламента и не е обвързана нито от него, нито от неговото прилагане; тя обаче е уведомила Комисията за решението си да прилага съдържанието на регламента с писмо от 20 декември 2012 г. (ОВ L 79, 2013 г., стр. 4).

Б. Директива 2009/138

10. Съгласно член 145 („Условия за установяване на клон“):

„1. Държавите членки гарантират, че застрахователно предприятие, което предлага да установи клон на територията на друга държава членка, уведомява надзорните органи на държавата членка по произход.

Всяко постоянно присъствие на предприятие на територията на държава членка се третира по същия начин като клон, дори когато това присъствие не приеме формата на клон, а се състои само от офис, управляван от собствен персонал на предприятието или от лице, което е независимо, но е упълномощено да действа постоянно от името на предприятието, както би правила една агенция.

[…]“.

11. Член 151 („Недискриминация на лицата, предявяващи претенции“) гласи:

„Приемащата държава членка изисква от общо застрахователното предприятие да гарантира, че лицата, които предявяват претенции на основание на събития, настъпили на нейна територия, няма да бъдат поставяни в по-неблагоприятно положение поради обстоятелството, че предприятието покрива риск, с изключение на отговорност на превозвача, класифициран[…] в клас 10 в част А от приложение I при режим на предоставяне на услуги, а не чрез установяване в тази държава членка“.

12. Член 152 („Представител“) предвижда:

„1. За посочена[та] в член 151 цел приемащата държава членка изисква от общо застрахователното предприятие да назначи представител, живеещ или установил се на нейна територия, който да събира цялата необходима информация във връзка с претенциите и да притежава достатъчно правомощия, за да представлява предприятието пред лица, които са претърпели вреди, и които биха могли да предявят претенции, включително да извърши плащане по тези претенции, и да го представлява или, ако е необходимо, да организира представителството на предприятието пред съдилищата и органите на държавата членка във връзка с тези претенции.

[…]“.

II. Фактите по спора в главното производство и преюдициалните въпроси

13. CNP spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (наричано по-нататък „CNP“) е дружество с ограничена отговорност със седалище в Полша.

14. Gefion Insurance A/S (наричано по-нататък „Gefion“) е застрахователно предприятие със седалище в Дания.

15. Crawford Polska sp. z o.o. (наричано по-нататък „Crawford Polska“) със седалище в Полша е предприятието, оправомощено от Gefion[6] да извършва „пълно уреждане на претенции“ и да „представлява Gefion във всякакви производства […] пред съдилища и други публични органи“.

6 Въз основа на пълномощно от 31 май 2016 г., издадено от оправомощени членове на съвета на директорите на Gefion в полза на Crawford Polska.

16. Polins spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (наричано по-нататък „Polins“) е второ предприятие, установено в Жихлин (Полша), което също е представител на Gefion в Полша[7].

17. На 28 февруари 2018 г. в Полша възниква пътнотранспортно произшествие с участие на автомобила на увреденото лице и автомобила на причинителя на произшествието. Към този момент последният има сключен с Gefion договор за застраховка на гражданската отговорност на притежателя на моторното превозно средство.

18. По време на ремонта на автомобила, а именно на 1 март 2018 г., увреденото лице сключва с ремонтното предприятие възмезден договор за наем на заместващ автомобил.

19. Срещу наемната услуга лицето прехвърля на ремонтното предприятие вземането срещу Gefion. След приключване на наема ремонтното предприятие издава фактура с ДДС за услугата.

20. На 25 юни 2018 г. по силата на договор за прехвърляне на вземане CNP придобива правото от ремонтното предприятие да събере от Gefion изискуемото вземане за възстановяване на разходите за наема на заместващия автомобил.

21. На същата дата CNP кани Gefion да заплати сумата по фактурата. То изпраща поканата на адреса на Polins.

22. С плащането по имуществената претенция се заема Crawford Polska, упълномощено от Gefion. Crawford Polska, действащо от името и за сметка на Gefion, потвърждава частично фактурата и признава част от исканата сума.

23. В същия документ, що се отнася до тази проблематика, Crawford Polska отбелязва възможността за предявяване на претенции пред него в качеството му на пълномощник на застрахователното предприятие. В документа е включена и информация за възможността да се предяви иск срещу Gefion — било съгласно разпоредбите относно общата компетентност, било пред компетентния съд по местоживеенето или по седалището на застраховащия, застрахования, бенефициера или оправомощеното лице по застрахователен договор.

24. На 20 август 2018 г. CNP предявява иск срещу Gefion пред Sąd Rejonowy w Białymstoku (Районен съд Бялисток, Полша). По отношение на международната съдебна компетентност то се позовава на оповестената от Gefion информация, че негов основен представител в Полша е Polins. Ищецът прави искане връчването на съдебни книжа на Gefion да се извършва на адреса на Polins.

25. Gefion, в качеството си на ответник, оспорва допустимостта на иска поради липса на компетентност на полския съд. Като приложима разпоредба относно компетентността той посочва член 5, параграф 1 от Регламента. След като отбелязва, че CNP е субект, който професионално изкупува вземания по застрахователни договори, твърди, че CNP няма качеството на застраховащ, застрахован или бенефициер и следователно няма възможност да предявява искове пред съд в друга държава членка извън седалището на застрахователя.

7 То действа в качеството си на застрахователен агент съгласно полската правна уредба за транспониране на Директива (ЕС) 2016/97 на Европейския парламент и на Съвета от 20 януари 2016 година относно разпространението на застрахователни продукти (преработен текст) (ОВ L 26, 2016 г., стр. 19).

26. CNP отговаря, че ответникът е включен в списъка на нотифицираните в Полша застрахователни предприятия от държави — членки на ЕС/ЕАСТ, намиращи се под надзора на Komisja Nadzoru Finansowego (Комисия за финансов надзор, Полша); че същият продава застрахователни полици на територията на Полша и че е недопустимо поемащият вземането от увреденото лице да не може да претендира възстановяване на разходите за ремонта пред съда по мястото, където е настъпило вредоносното събитие и е извършен ремонтът.

27. При тези обстоятелства Sąd Rejonowy w Białymstoku (Районен съд Бялисток, Полша) отправя до Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли член 13, параграф 2 във връзка с член 10 от [Регламент № 1215/2012] да се тълкува в смисъл, че в спор между търговец, който е придобил от увредена страна вземане срещу застрахователно предприятие по застраховка за гражданска отговорност, и същото застрахователно предприятие не е изключена възможността за установяване на компетентността на съда на основание член 7, точка 2 или член 7, точка 5 от Регламента?

2) При положителен отговор на въпрос 1, трябва ли член 7, точка 5 от [Регламент № 1215/2012] да се тълкува в смисъл, че осъществяващо дейност в държава членка дружество на търговското право, уреждащо имуществени претенции в рамките на задължителното застраховане на гражданската отговорност на притежателите на моторни превозни средства и действащо в рамките на договор със застрахователно предприятие със седалище в друга държава членка, е негов клон, агенция или друг вид представителство?

3) При положителен отговор на въпрос 1, трябва ли член 7, точка 2 от [Регламент № 1215/2012] да се тълкува в смисъл, че представлява самостоятелно основание за компетентност на съда на държава членка по настъпване на вредоносното събитие, пред който кредиторът, правоприемник по вземането, придобито от увреденото лице и възникнало в рамките на задължителното застраховане на гражданската отговорност, предявява иск против застрахователно предприятие със седалище в друга държава членка?“.

III. Производството

28. Преюдициалното запитване постъпва в Съда на 13 декември 2019 г.

29. Писмени становища представят CNP, Gefion, правителството на Република Полша и Европейската комисия. Не е счетено за необходимо провеждане на съдебно заседание.

IV. Анализ

30. По указание на Съда ще представя становището си само по втория преюдициален въпрос. В него, както е посочено, запитващата юрисдикция иска тълкуване на понятието „клон, агенция или друг вид представителство“, съдържащо се в член 7, точка 5 от Регламента, при обстоятелства като разглежданите в главното производство.

31. Считам, че отговорът на този въпрос може да се изведе от практиката на Съда относно тази разпоредба след включването ѝ в Брюкселската конвенция от 1968 г.[8], както ще обясня по-нататък.

8 Брюкселска конвенция относно компетентността и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела (ОВ L 299, 1972 г., стр. 32; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 10, стр. 3).

32. Тъй като запитващата юрисдикция и някои от участниците в преюдициалното производство предлагат — мимоходом или другояче — анализът да обхване и други разпоредби в областта на застраховането (Директива Платежоспособност II), ще разгледам и тях.

А. Предварителни бележки

33. Член 7, точка 5 от Регламента е непосредствено предхождан от член 5, точка 5 от Регламент (ЕО) № 44/2001[9], а той от своя страна от член 5, точка 5 от Брюкселската конвенция от 1968 г. Текстът на разпоредбата не е променен.

34. Съдът е дал тълкуване на трите разпоредби в решения, оформили постоянна съдебна практика[10], с която логично трябва да е съобразен отговорът на преюдициалното запитване. Така се гарантира последователност в тълкуването на този инструмент и неговите предшественици в съответствие със съображение 34 от Регламента.

35. Член 7, точка 5 от Регламента се намира в глава II, раздел 2 („Специална компетентност“). Той освен това се прилага при спорове във връзка със застраховане или по-точно при спорове, попадащи в приложното поле на раздел 3 („Компетентност по дела във връзка със застраховане“) от същата глава, когато са налице задължителните условия[11]. Това следва от уговорката, съдържаща се в член 10 от Регламента[12].

36. Критериите за тълкуване на член 7, точка 5 от Регламента, които ще изложа по-нататък, не се различават в зависимост от това дали по даден спор има „по-слаба“ страна в сравнение с другата: това обстоятелство не засяга начина, по който тази разпоредба трябва да се разбира или прилага[13].

37. Поради това моето мнение ще бъде едно и също както ако Съдът даде положителен отговор на първия преюдициален въпрос, така и ако стигне до противоположния извод и се произнесе в полза на прилагането на глава II, раздел 3 от Регламента към спора по главното производство. При втората хипотеза на ищеца се предоставя възможността да сезира съда по член 7, точка 5 от Регламента по силата на вътрешната препратка в член 10 от същия регламент.

Б. Член 7, точка 5 от Регламента

1. Практика на Съда

38. Член 7, точка 5 от Регламента съдържа правило за специална компетентност, което дерогира принципа, според който международна съдебна компетентност имат на първо място съдилищата по местоживеене на ответника.

9 Регламент на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 12, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74).

10 Диспозитивът на някои решения е ясно съобразен с обстоятелствата по делото: вж. решения от 18 март 1981 г., Blanckaert & Willems (139/80, EU:C:1981:70, наричано по-нататък „решение Blanckaert & Willems“) и от 9 декември 1987 г., SAR Schotte (218/86, EU:C:1987:536, наричано по-нататък „решение SAR Schotte“). Това не е попречило да се установят общи критерии, акцентиращи, от една страна, върху връзката между чуждестранното и местното предприятие и възприемането ѝ от трети лица, а от друга страна, върху близостта между предмета на спора и съда (вж. т. 38 и сл. от настоящото заключение).

11 Те не са налице при спорове, по които ищецът упражнява професионална дейност в областта: решение от 31 януари 2018 г., Hofsoe (C-106/17, EU:C:2018:50).

12 В член 17, параграф 1 и член 20, параграф 1 от Регламента прилагането на член 7, точка 5 се предвижда и при спорове във връзка съответно с определени потребителски договори и индивидуални трудови договори.

13 Това се потвърждава от решение от 19 юли 2012 г., Mahamdia (C-154/11, EU:C:2012:491) във връзка с член 18 от Регламент № 44/2001 (сегашен член 20 от Регламента).

39. Като такова правило за специална компетентност то следва да се тълкува стриктно, без да се излиза от изрично предвидените в Регламента хипотези [14].

40. Освен това тълкуването на разпоредбата следва да е самостоятелно [15].

41. Като всички правила за специална компетентност, предвидени в член 7 от Регламента, правилото по точка 5 се основава на наличието на особено тясна връзка между спора и потенциално сезираните с него съдилища. Тази близост обосновава предоставянето на компетентност от съображения за добро правораздаване и за правилно протичане на процеса [16].

42. За да се определи дали иск, свързан с дейността на клон, агенция или друг вид представителство на предприятие, установено в държава членка, има достатъчна връзка с друга държава [17], практиката на Съда изисква два елемента: а) единият, който ще нарека „субективен елемент“, е свързан с разглежданите предприятия, а б) другият, който ще обознача като „обективен елемент“, се отнася до дейността в основата на спора.

43. Проверката дали съществува клон, агенция или друг вид представителство (по смисъла на член 7, точка 5 от Регламента), е задача, изискваща конкретна преценка на фактите [18], която е необходима и за преценката дали връзката между спора и дейностите на клона, агенцията или представителството е достатъчна.

44. Тази функция по установяване на фактите, доколкото се касае за преценка ad casum, се изпълнява не от Съда, а от националната юрисдикция.

а) Субективен елемент

45. Понятията „клон“, „агенция“ и „друг вид представителство“ [19] предполагат съществуването на център на стопанска дейност или „оперативна единица“, която за външния свят се явява трайно продължение на организацията майка [20].

46. Този център на стопанска дейност следва да има управление и да е материално оборудван, за да може да води преговори с трети лица, така че последните, „макар да знаят, че ще възникне евентуално правоотношение с организацията майка, могат да не се обръщат пряко към нея“ [21].

47. Може да се направи разграничение между две сфери, една вътрешна и друга външна, в които действа даден субект, осъществяващ дейност като „клон“, „агенция“ или „друг вид представителство“ на организацията майка.

14 Решение от 5 юли 2018 г., flyLAL-Lithuanian Airlines (C-27/17, EU:C:2018:533, наричано по-нататък „flyLAL-Lithuanian Airlines“), точки 26 и 62.

15 Решение от 22 ноември 1978 г., Somafer (33/78, EU:C:1978:205, наричано по-нататък „решение Somafer“), точка 8.

16 Вж. доклада Jenard по Брюкселската конвенция от 1968 г. (ОВ C 59, 1979 г., стр. 22) и съображение 16 от Регламента. Последното се отнася до алтернативните основания за компетентност, които „са основани на тясна връзка между съда и процесуалното действие или с оглед да се улесни доброто правораздаване“. В него също така е подчертано, че „с наличието на тясна връзка следва да се гарантира правна сигурност и да се избягва [...] срещу ответника да бъде подаден иск в съд на държава членка, която той не би могъл разумно да предвиди“.

17 Държавата, в която се намират клонът, агенцията или представителството.

18 Генералният адвокат Bobek припомня това в заключението си по дело flyLAL-Lithuanian Airlines (C-27/17, EU:C:2018:136), точка 134.

19 В контекста на член 7, точка 5 от Регламента Съдът не прави разграничение между тези три понятия: решение от 6 октомври 1976 г., De Bloos (14/76, EU:C:1976:134), точка 21.

20 Решения Somafer, точки 11 и 12, Blanckaert & Willems, точка 11, flyLAL-Lithuanian Airlines, точка 59 и определение от 19 ноември 2019 г., INA и др. (C-200/19, непубликувано, EU:C:2019:985), точка 35.

21 Решения Somafer, точка 12; SAR Schotte, точка 10 и от 6 април 1995 г., Lloyd's Register of Shipping (C-439/93, EU:C:1995:104), точка 18.

48. Съдът, който признава важността и на двете сфери [22], отдава специално значение на впечатлението, създавано от двата субекта с поведението им, като фактор, от който може да се изведе тясна връзка между последващите спорове и сезирания с тях съд [23].

49. По този критерий и що се отнася до тълкуването на член 7, точка 5 от Регламента:

– Не се квалифицира като клон, агенция или представителство „независим търговски представител (посредник), който […] може свободно да организира съществената част от работата си и да определи работното време, отделяно на дадено предприятие, което се е съгласил да представлява, и на когото [последното предприятие] не може да попречи да представлява едновременно няколко дружества, конкуриращи се в един и същ сектор, […] и който освен това само предава поръчките на организацията майка без да участва нито в определянето на условията по тях, нито в тяхното изпълнение“ [24].

– Напротив, посочената разпоредба се прилага по отношение на предприятие, намиращо се в държава членка, което „макар да не използва лишен от самостоятелност клон, агенция или представителство в друга държава, упражнява в нея дейността си чрез независимо дружество със същото наименование и управление, което действа и сключва сделки от негово име и с което предприятието си служи като свое продължение“ [25].

б) Обективен елемент

50. В контекста на член 7, точка 5 от Регламента спорът трябва да се отнася до правни действия, свързани с дейността на клона, агенцията или друг вид представителство на организацията майка, или до поетите от тези субекти задължения от нейно име [26].

51. Според Съда това е така, ако спорът произтича от дейността на клона, агенцията или представителството. Напротив, прилагането на член 7, точка 5 от Регламента се изключва, ако липсват обстоятелства, от които да се установи участието на тези субекти в правоотношението между страните в главното производство [27].

52. Съдът добавя по-конкретно, че при деликтни искове [28] спорът може да произтича от дейността на клона, ако последният „действително […] участва в някои от действията, съставляващи гражданския деликт“ [29].

22 Решение SAR Schotte, точка 16: „тясната връзка между спора и съда, който трябва да го разгледа, се преценява не само въз основа на съществуващите правоотношения между юридически лица, установени в различни договарящи държави, но и в зависимост от поведението на тези две предприятия в обществения живот и от начина, по който те се представят пред трети лица в търговските си взаимоотношения“.

23 Решение от 6 април 1995 г., Lloyd’s Register of Shipping (C-439/93, EU:C:1995:104), точка 19: „клоновете, агенциите или какъвто и да било друг вид вторично представителство са субекти, които могат да бъдат основен или дори изключителен партньор на трети лица при водене на преговори за сключване на договори“.

24 Решение Blanckaert & Willems, точки 12 и 13.

25 Решение SAR Schotte, точка 17. Считам, че между посоченото решение и решение Blanckaert & Willems няма противоречие, а две конкретни приложения на едно и също правило. По делото, по което е постановено второто решение, търговският представител не е имал отношение на зависимост с другото предприятие във вътрешната сфера, нито е създадено такова впечатление във външната сфера, за разлика от случая по решение SAR Schotte.

26 Решения Somafer, точки 11 и 13, от 19 юли 2012 г., Mahamdia (C-154/11, EU:C:2012:491), точка 48, flyLAL-Lithuanian Airlines, точка 59 или определение от 19 ноември 2019 г., INA и др. (C-200/19, непубликувано, EU:C:2019:985), точка 35.

27 Решение от 11 април 2019 г., Ryanair (C-464/18, EU:C:2019:311), точки 34 и 35.

28 Не се оспорва квалификацията на иска на CNP срещу Gefion като „деликтен“ съгласно терминологията в Регламента.

29 Решение flyLAL-Lithuanian Airlines, точка 63.

2. Прилагането на тази практика към спора

а) Релевантен субект за целите на член 7, точка 5 от Регламента

53. От преписката по делото следва, че Gefion е представлявано в Полша от две дружества: Polins и Crawford Polska.

54. Според запитващата юрисдикция това обстоятелство поражда затруднения за определянето кой точно субект трябва да отговаря за уреждането на застрахователната претенция, както и за воденето на съдебното производство срещу застрахователното предприятие[30].

55. Макар тези опасения да са легитимни, разглеждането им не е съвместимо с поисканото становище, което следва да се сведе до тълкуване на член 7, точка 5 от Регламента[31].

56. Важно е обаче да се знае със сигурност кой от субектите, представляващи застрахователното предприятие в Полша, отговаря за дейността, породила спора. Проверката на факторите, определящи наличието на клон, агенция или друг вид представителство по член 7, точка 5 от Регламента, следва да се извърши с оглед на този субект.

57. Актът за преюдициално запитване не е така ясен в това отношение, както би могло да се желае. Все пак съм склонен да приема, че това предприятие е Crawford Polska. Този извод може да се направи от същия акт, в който наред с другото е посочено, че в основата на спора стои ликвидацията на застрахователната претенция, извършено именно от Crawford Polska[32].

58. Поради това като предпоставка ще приема, че Crawford Polska е релевантният субект в контекста на член 7, точка 5 от Регламента, с уговорката, че това в крайна сметка следва да се провери от запитващата юрисдикция.

б) Квалификация на Crawford Polska и преценка на поведението му

59. За да се отговори на втория преюдициален въпрос, е необходимо да се установи, от една страна, дали Crawford Polska отговаря на условията за клон, агенция или друг вид представителство по смисъла на член 7, точка 5 от Регламента и от друга страна, до каква степен то е участвало активно в събитията, породили спора в главното производство.

60. И двата аспекта са с подчертано фактически характер, като единствено запитващата юрисдикция е в състояние да ги провери предвид близостта ѝ до фактите. Поради това само ще предложа някои уточнения.

30 Точка 24 от акта за преюдициално запитване. Sąd Rejonowy w Białymstoku (Районен съд, Бялисток) посочва в подкрепа на тези затруднения отправения преюдициален въпрос по друго производство, също против Gefion, по което е постановено решение от 27 февруари 2020 г., Corporis (C-25/19, EU:C:2020:126, наричано по-нататък „решение Corporis“).

31 Приемам, че разделянето на застрахователните дейности по начина, по който, изглежда, го прави Gefion, би могло да има значение за прилагането на разпоредбата: например защото затруднява възприемането от обществеността на дадено местно предприятие като продължение на организацията майка. Тълкуването на член 7, точка 5 от Регламента обаче следва да е стриктно, още повече че самата формулировка на тази разпоредба свежда елементите, от които зависи прилагането ѝ, до отнасящите се към конкретния случай. С други думи, за целите и съобразно смисъла на съществуването ѝ (съществуването на тясна връзка между спора и съда) значение има не което и да е присъствие на ответника в държава членка, а само присъствието на субекта, участващ в дейността в основата на спора.

32 Според Комисията, която изхожда от същата предпоставка, въпросът на запитващата юрисдикция се отнася до този субект. Считам, че това е правдоподобно с оглед най-вече на точки 26 и 28 от акта за преюдициално запитване.

61. Първото се отнася до оспорваната от Gefion квалификация на Crawford Polska като клон, агенция или друг вид представителство, тъй като било независим субект и извършвало уреждане на застрахователни претенции за сметка на повече застрахователи и други субекти [33].

62. Според мен никой от тези два фактора (независимостта и липсата на ексклузивност) не води до неприлагане на член 7, точка 5 от Регламента, когато други комбинирани елементи пораждат характерното за целите на разпоредбата впечатление и освен това вторичният субект е материално оборудван за водене на преговори с трети лица.

63. Поради това споделям преценката на запитващата юрисдикция и на Комисията [34] въз основа на следните данни за статута и дейността на Crawford Polska:

– Правната му форма е дружество с ограничена отговорност, поради което съгласно полското законодателство има управителен орган (следователно има управление).

– Представлява интересите на Gefion в Полша и в кореспонденцията си подчертава, че действа от името на Gefion, на което е пълномощник.

– Според издаденото през 2016 г. пълномощно разполага с пълни правомощия да упражнява дейността по уреждане и ликвидация на претенции с правни последици за застрахователя, така че третите лица не трябва да се обръщат пряко към Gefion по въпроси, свързани с посочената дейност.

64. Освен това е логично да се предположи, че Crawford Polska притежава нужното материално оборудване за осъществяване на тези дейности. Това е задължителен елемент за квалифицирането му като „център на стопанска дейност, който за външния свят се явява трайно продължение на организацията майка“ по смисъла на член 7, точка 5 от Регламента. Запитващата юрисдикция трябва да формира вътрешното си убеждение в това отношение, като събере евентуално релевантната информация в съответствие със законодателството си.

65. Второто ми съображение касае участието на Crawford Polska в дейността, породила спора, т.е. в уреждането и ликвидацията на претенцията, както и във вземането на решението да се изплати само част от поисканото обезщетение.

66. Според изложението на фактите на запитващата юрисдикция Crawford Polska (а не Gefion) е взело ключовото решение, породило спора [35]. Ако това обстоятелство се потвърди, Crawford Polska няма да бъде просто посредник, който само предава информация, а ще е допринесло активно за създаването на правното положение, довело до възникването на спора.

67. Така Crawford Polska ще отговаря на условията, позволяващи да се предостави международна съдебна компетентност на органите на държавата, в която е установено, за разглеждането на иск на застрахования (или на неговите правоприемници) срещу Gefion.

68. С оглед на гореизложеното има достатъчно основание на втория преюдициален въпрос да се отговори така както е формулиран. Не са необходими допълнителни съображения за значението на Директива Платежоспособност II, каквито ще изложа само за изчерпателност и за да се отговори на представилите писмени становища по това преюдициално запитване.

33 Становище на Gefion, точки 20 и 21. В този контекст Gefion излага собственото си виждане за член 152 от Директива Платежоспособност II, посочвайки, че съгласно тази разпоредба субект с такива характеристики никога не е клон, агенция или представителство по смисъла на член 7, точка 5 от Регламента. Ще се спра на този въпрос по-нататък.

34 Точка 26 от акта за преюдициално запитване и точки 56, 58 и 60 от становището на Комисията. В същия контекст запитващата юрисдикция и Комисията отбелязват член 145 от Директива Платежоспособност II, който също ще разгледам по-нататък.

35 Точка 5 от акта за преюдициално запитване.

B. Значение на Директива Платежоспособност II за тълкуването на член 7, точка 5 от Регламента

69. Запитващата юрисдикция (бегло), Gefión и Комисията посочват членове 145 и 152 от Директива Платежоспособност II като разпоредби, които е възможно до имат значение за изхода на спора.

70. Становищата на Gefión и на Комисията сочат за наличие на връзка между тези разпоредби и член 7, точка 5 от Регламента. По-конкретно:

– От доводите на Комисията личи[36], че според нея, когато застрахователно предприятие упражнява стопанската си дейност в друга държава чрез „постоянно присъствие“ по смисъла на член 145 от Директива Платежоспособност II[37], е налице клон, агенция или представителство за целите на член 7, точка 5 от Регламента[38].

– Gefion твърди, че назначаването на представител по смисъла на член 152 от Директива Платежоспособност II не предоставя възможност за предявяване на искове срещу застрахователното предприятие в съответствие с член 7, точка 5 от Регламента. То посочва, че самият член 152, параграф 3 изключва квалификацията на представителя като „клон“ по смисъла на член 145 от Директива Платежоспособност II[39].

71. От своя страна запитващата юрисдикция намеква, че квалификацията, която даден субект получава за целите на Директива Платежоспособност II, позволява да се направи извод, че Crawford Polska […] трябва да се третира като „друг вид представителство“ на ответника [Gefion] по смисъла на член 7, точка 5 от Регламента […]“[40].

72. По-нататък ще разгледам тези твърдения, но припомням, че вече се произнесох по тълкуването на член 7, точка 5 от Регламента, което следва да е самостоятелно при отчитане на систематичното място и целите на тази разпоредба.

1. „Постоянно присъствие“ и „представител“ по Директива Платежоспособност II

73. Съгласно Директива Платежоспособност II извършването на застрахователна дейност от предприятие, което е установено в една държава членка и иска да я упражнява в друга държава членка, подлежи на определени проверки[41], които са различни в зависимост от избраната от него формула.

36 Използвам „личи“, тъй като всъщност Комисията не посочва изрично, че е налице автоматична връзка между двете понятия.

37 Съгласно този член застрахователното предприятие следва да уведоми надзорните органи на държавата членка по произход за намерението си да създаде клон на територията на друга държава, както и да предостави определена информация. Съгласно параграф 1 от него „[в]сяко постоянно присъствие на предприятие на територията на държава членка се третира по същия начин като клон, дори когато това присъствие не приеме формата на клон, а се състои само от офис, управляван от собствен персонал на предприятието или от лице, което е независимо, но е упълномощено да действа постоянно от името на предприятието, както би правила една агенция“.

38 Точка 61 от становището на Комисията.

39 Точка 21 от становище на Gefion. Gefion твърди, че дейността му в Полша се извършва при упражняване на свободата на предоставяне на услуги, след като е покрило изискванията по Директива Платежоспособност II без никакви забележки от страна на датските или полските органи. Добавя, че този довод е достатъчен, за да се отхвърли приложимостта на член 7, точка 5 от Регламента.

40 Точка 28 in fine от акта за преюдициално запитване.

41 Съгласно съображение 11 от Директива Платежоспособност II чрез нея се провежда „хармонизация, доколкото е необходима и достатъчна за постигане на взаимно признаване на лицензи и на системите за надзор“, като по този начин се издава само един лиценз, който е валиден в цялата Общност, а надзорът над предприятието се упражнява от държавата членка по произход.

74. Застрахователно предприятие, което иска да разшири дейността си по силата на *свободата на установяване*, трябва да уведоми надзорните органи на държавата членка по произход за намерението си да се установи в друга държава и да им предостави информацията, изисквана от член 145 от Директивата [42].

75. Въз основа на това надзорните органи на държавата по произход анализират надеждността на планираното установяване. Ако оценката е положителна, те извършват съобщаванията, предвидени в член 146, параграф 1 от Директивата [43]. Тогава застрахователното предприятие може да започне презграничната си дейност в приемащата държава посредством клон или постоянно присъствие, третирано по същия начин като клон.

76. Ако застрахователното предприятие реши да извършва дейността си извън държавата по произход по силата на *свободата на предоставяне на услуги*, трябва по същия начин да уведоми за намерението си надзорните органи на посочената държава [44].

77. Що се отнася до конкретния клас застраховка „Гражданска отговорност“ при използването на моторни превозни средства, посочената директива в допълнение изисква от застрахователното предприятие да назначи „представител, живеещ или установил се на нейна територия [на приемащата държава членка], който да събира цялата необходима информация във връзка с претенциите и да притежава достатъчно правомощия, за да представлява предприятието пред лица, които са претърпели вреди, и които биха могли да предявят претенции, включително да извърши плащане по тези претенции, и да го представлява или, ако е необходимо, да организира представителството на предприятието пред съдилищата и органите на държавата членка във връзка с тези претенции“ (член 152).

78. По този начин лицата, които предявяват претенции поради настъпили на територията на приемащата държава членка събития, свързани със застраховането на гражданската отговорност при използването на моторните превозни средства, не се оказват поставени в по-неблагоприятно положение с оглед на избраната от застрахователното предприятие формула.

79. Следователно за тази конкретна цел е ирелевантно дали застрахователното предприятие действа при режим на предоставяне на услуги, или чрез установяване (клон или постоянно присъствие, третирано по същия начин като клон) в приемащата държава членка, в която е настъпило застрахователното събитие [45].

80. Директива Платежоспособност II не е достатъчно ясна по отношение на „постоянното присъствие“ и не урежда подробно правния режим на представителя на застрахователното предприятие [46], освен че той трябва да притежава достатъчно правомощия, за да представлява предприятието — било пред претърпелите вреди трети лица, които предявят претенции пред него, било пред съдилищата и други органи във връзка с тези претенции.

42 Тази информация включва, наред с други обстоятелства, предвидените видове дейност, структурната организация на представителството и името на лицето от него, което има достатъчно правомощия да задължава по отношение на трети лица застрахователя.

43 На надзорните органи на приемащата държава и на самото предприятие. Те също така удостоверяват, че предприятието покрива капиталовото изискване за платежоспособност и минималното капиталовото изискване.

44 В член 148, параграф 1 от Директива Платежоспособност II се предвижда, че надзорните органи на държавата по произход трябва в такъв случай да съобщят определена информация на надзорните органи на държавата членка, на чиято територия предприятието възнамерява да упражнява дейност.

45 Член 151 от Директива Платежоспособност II. Вж. решение Corporis, точка 35.

46 В този смисъл е и решение Corporis, точка 37: „тази разпоредба [член 152, параграф 1, първа алинея от Директива Платежоспособност II] не уточнява точния обхват на пълномощията, поверени за целта на представителя на застрахователното предприятие“.

81. Тази директива обаче привнася непряко — чрез член 145 (относно постоянното присъствие) и член 152 (относно представителя) — някои елементи, които допринасят за очертаване на рамките на тези понятия:

– Постоянното присъствие не следва непременно да приема формата на клон. То може да се третира по същия начин като клон, ако приеме формата на офис, управляван от собствен персонал на главното предприятие или от независимо лице, оправомощено да действа постоянно от името на предприятието, както би правила една агенция. И в двата случая трябва да притежава правомощие да задължава застрахователното предприятие по отношение на трети лица.

– Функциите на представителя не позволяват автоматично да бъде третиран по същия начин като клон: съгласно член 152, параграф 3 от Директива Платежоспособност II „[с]амото назначаване на представителя не съставлява само по себе си откриване на клон по смисъла на член 145“ [47].

82. Към тези елементи се прибавят доуточнените елементи в практиката на Съда по преюдициални запитвания. Ще ги изложа подробно по-нататък, тъй като те служат за формиране на вътрешното ми убеждение относно разликите между посочените фигури и тези по член 7, точка 5 от Регламента.

2. Отношение между клона или постоянното присъствие, третирано по същия начин като клон, и представителя по член 7, точка 5 от Регламента

а) „Постоянното присъствие“ като „клон, агенция или друг вид представителство“

83. За целите на член 7, точка 5 от Регламента клон, агенция или представителство е център на стопанска дейност, който има управление и е материално оборудван за водене на преговори с трети лица, обвързвайки организацията майка, на която за външния свят се явява трайно продължение.

84. Доказването на тези изисквания може да се окаже по-лесно, ако, за да разшири дейността си в държави членки, различни от държавата по произход, застрахователното предприятие извършва дейност по силата на свободата на установяване, след като е изпълнило съответните формалности, и създаде клон или постоянно представителство, третирано по същия начин като клон, по смисъла на член 145 от Директива Платежоспособност II.

85. Когато в действията, които са довели до спор със застраховател със седалище в дадена държава членка, от негово име и за негова сметка е участвал намиращ се в друга държава *клон*, отговарящ на условията по член 145 от Директива Платежоспособност II, по принцип и на практика ще съществува и „клон“, „агенция“ или „представителство“ по смисъла на член 7, точка 5 от Регламента [48].

47 Съгласно член 152, параграф 2: „Приемащата държава членка не може да изисква от представителя да извършва за сметка на назначилото го […] предприятие други дейности, освен посочените в параграф 1“.

48 В настоящото дело не се повдига въпросът за автоматичната равнозначност на понятията „клон“ по член 7, точка 5 от Регламента и по Директива Платежоспособност II. Макар интуицията да подсказва, че отговорът следва да е положителен, трябва да припомня, че в тази директива се използват различни значения на „клон“: едно, което е общо, а именно по член 13, точка 11, озаглавен „Определения“; друго, което е специфично и служи за целите на дял I, глава IX, член 162, параграф 2; и друго — за целите на дял IV, член 268, параграф 1, буква б). Анализирането на това, дали всички те отговарят по дефиниция на изискванията на Регламента, е извън предмета на това заключение.

86. Същото важи, ако предвид текста на член 145 от Директива Платежоспособност II застрахователното предприятие избере като формула за упражняване на свободата си на установяване да притежава *постоянно присъствие* с характеристиките, позволяващи то да се третира по същия начин като клон [49].

87. Ако това постоянно присъствие се състои „само от офис, управляван от собствен персонал на предприятието или от лице, което е независимо, но е упълномощено да действа постоянно от името на предприятието, както би правила една агенция“ (член 145, параграф 1 от Директива Платежоспособност II), не е особено трудно да се приеме, че то отговаря и на условието по член 7, точка 5 от Регламента:

– По отношение на „постоянното присъствие“ в рамките на свободата на установяване, прогласена в член 43 ДФЕС, практиката на Съда изисква това присъствие да може да се констатира „въз основа на обективни и проверими обстоятелства, свързани по-специално със степента на физическо наличие, например на помещения, персонал и оборудване“ [50].

– Член 145, параграф 2 от Директива Платежоспособност II изисква от застрахователното предприятие, за да се установи в друга държава членка, да представи на надзорните органи на държавата по произход името на лицето от клона или постоянното присъствие, оправомощено да го задължава по отношение на трети лица.

88. Остава открит въпросът дали, за да се квалифицира като „представителство“ по смисъла на Директива Платежоспособност II, постоянното присъствие следва да отговаря на други условия: по-специално дали трябва да е управлявано и контролирано от застрахователното предприятие и дали следва да упражнява дейността си при изключителна или преимуществена обвързаност с последното [51].

89. Считам, че за целите на настоящото производство разрешаването на този въпрос не е необходимо: за прилагането на член 7, точка 5 от Регламента тези два елемента не са решаващи.

90. Напротив, решаващо и определящо е постоянното присъствие, третирано по същия начин като клон, да притежава средствата (управление, помещения, персонал, оборудване), за да извършва дейност, и да е участвало в правоотношението, от което произлиза спорът, при условията, произтичащи от посочената по-горе практика на Съда [52].

91. В същата съдебна практика се подчертава, както припомних, че близостта между спора и сезирания с него съд се преценява не само въз основа на съществуващите правоотношения между субекти, установени в различни държави членки, но и с оглед на поведението им в обществения живот и на начина, по който те се представят пред трети лица в търговските си взаимоотношения.

49 Третирането на постоянното представителство по същия начин като клон води началото си от решение от 4 декември 1986 г., Комисия/Германия (205/84, EU:C:1986:463). По-късно то е въведено от законодателя в член 3 от Втора директива 88/357/ЕИО на Съвета от 22 юни 1988 година относно координирането на законовите, подзаконовите и административните разпоредби, отнасящи се до прякото застраховане, различно от животозастраховането, и за формулиране на разпоредби за улесняване на ефективното упражняване на свободата на предоставяне на услуги, и за изменение на Директива 73/239/ЕИО (ОВ L 172, 1988 г., стр. 1; Специално издание на български, 2007 г., глава 6, том 1, стр. 197).

50 Решение от 26 октомври 2010 г., Schmelz (C-97/09, EU:C:2010:632), точка 38.

51 В своето тълкувателно съобщение — Свобода на предоставяне на услуги и общ интерес в застрахователния сектор (ОВ C 43, 2000 г., стр. 5), стр. 9—12, Комисията посочва, че и двете условия трябва да са изпълнени.

52 Точки 38—52 от настоящото заключение.

92. Ето защо именно комбинацията от тези фактори в конкретен случай (а не интензивността на контрола, който застрахователното предприятие осъществява върху субектите, установени в приемащата държава, нито степента на изключителната им обвързаност с него) позволява да се установи дали има тясна връзка между даден спор и сезирания с него съд.

б) „Представител“ по членове 151 и 152 от Директива Платежоспособност II

93. Когато застрахователно предприятие разширява професионалната си дейност в друга държава членка, упражнявайки свободата на предоставяне на услуги, е възможно [53] да липсват материални признаци, позволяващи да се признае съществуването на клон, агенция или друг вид представителство за целите на член 7, точка 5 от Регламента.

94. В конкретната област на застраховката „Гражданска отговорност“ при използването на моторни превозни средства представителят, който застрахователят следва да назначи в приемащата държава, трудно може да породи спор, „произтичащ от дейността на клон, агенция или друг вид представителство“ по смисъла на член 7, точка 5 от Регламента, ако действа само в границите на функциите, изброени в член 152 от Директива Платежоспособност II.

95. Член 152, параграф 4 от Директива Платежоспособност II дава възможност на държавите членки [54] да възложат на един-единствен представител функциите по уреждане и ликвидация на претенциите, които са изброени в същия член, и уредените в член 21 от Директива 2009/103/ЕО [55]. По този начин той признава имплицитно съответствието между функциите на единия и другия представител, което е потвърдено и от Съда [56].

96. Приравняването на тези два вида представители означава, че по принцип предвиденият в член 152 от Директива Платежоспособност II само получава и предава информацията, за да улесни ликвидацията на застрахователна претенция, и извършва плащане на определеното от застрахователното предприятие обезщетение [57]. Освен това функцията му по тези действия е напълно пасивна.

97. По отношение на представителя по член 4 от Директива 2000/26 (съответстващ на член 21 от Директива 2009/103) Съдът е приел, че той има правомощия само на посредник: предложението за обезщетение се прави само от застрахователното предприятие [58].

98. Това отграничаване на функциите е в съответствие с член 21, параграф 6 от Директива 2009/103, съгласно който представителят за уреждане и ликвидация на претенции „не се счита за […] представителство по смисъла на Регламент (ЕО) № 44/2001“.

53 Тъй като упражняването на тази свобода не изключва определена стабилна инфраструктура на доставчика в приемащата държава (решение от 30 ноември 1995 г., Gebhard, C-55/94, EU:C:1995:411), не отхвърлям възможността по отношение на определен оператор да е налице впечатлението, необходимо за прилагането на разпоредбата. В този случай трето лице може да предяви иска си срещу застрахователя в юрисдикцията, в която се намира тази инфраструктура, във връзка със спорове, свързани с експлоатацията ѝ.

54 В случай че самото предприятие не го е назначило.

55 Директива на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година относно застраховката „Гражданска отговорност“ при използването на моторни превозни средства и за контрол върху задължението за сключване на такава застраховка (ОВ L 263, 2009 г., стр. 11). Член 152 от Директива Платежоспособност II препраща дословно към член 4 от Директива 2000/26/ЕО, който понастоящем е възпроизведен, с изключение на параграф 7, в член 21 от Директива 2009/103.

56 Решения от 10 октомври 2013 г., Spedition Welter (C-306/12, EU:C:2013:650), точки 21 и 23 и от 15 декември 2016 г., Vieira de Azevedo и др. (C-558/15, EU:C:2016:957), точка 33, относно представителя по член 21 от Директива 2009/103 (тогава член 4 от Директива 2000/26), и решение Corporis относно представителя, за който се отнася член 152 от Директива Платежоспособност II.

57 Което включва правото да получи документ за образуване на съдебно производство срещу застрахователя, намиращ се в друга държава членка, с който документ се претендира обезщетение за вреди от пътнотранспортно произшествие, както се посочва в решение Corporis.

58 Решение от 15 декември 2016 г., Vieira de Azevedo и др. (C-558/15, EU:C:2016:957), точки 25 и 26.

99. Припомням, че назначаването на представителя по член 152 от Директива Платежоспособност II, което се изисква „за посочена[та] в член 151 цел“, произтича от задължението, чието изпълнение следва да гарантира приемащата държава членка, а именно застрахователното предприятие да третира по един и същ начин лицата, предявяващи претенции. Те не могат да бъдат поставяни в по-неблагоприятно положение, поради обстоятелството че предприятието покрива риск при режим на предоставяне на услуги, а не чрез установяване.

100. Равностойното третиране обаче не е достатъчно, за да се наложи автоматично тълкуване на член 7, точка 5 от Регламента в смисъл, че той обхваща исковете срещу застрахователното предприятие в държава членка, в която то не е установено, само защото има представител за уреждане и ликвидация на претенции.

101. При това положение по принцип няма достатъчно основание прилагането на член 7, точка 5 от Регламента да се свързва с представителя, назначен в съответствие с член 152 от Директива Платежоспособност II, който изпълнява само функциите, предвидени в посочената разпоредба, във връзка с неблагоприятните събития по застраховка „Гражданска отговорност“ при използването на моторни превозни средства.

102. За да се приложи член 7, точка 5 от Регламента, когато застрахователното предприятие разполага само с представител, който изпълнява в приемащата държава функциите по член 152 от Директива Платежоспособност II, следва да са налице други основания, позволяващи предоставянето на международна съдебна компетентност на съдилища, различни от тези по местоживеенето на ответника [59].

103. Това ще е така, ако представителят отговаря на условията, позволяващи квалифицирането му като клон, агенция или друг вид представителство на застрахователното предприятие, и е участвал активно в дейността, довела до предявяването на иск от трето лице срещу последното.

104. Освен това не може да се изключи възможността извършването на застрахователна дейност извън държавата по произход при режим на предоставяне на услуги да доведе до искове срещу застраховател, които разумно (по отношение на международната съдебна компетентност) би трябвало да могат да се разглеждат в държава, различна от тази по местоживеенето му.

105. Макар равновесието между съответните права на страните и доброто правораздаване да намира израз преди всичко в правилото за предявяване на искове пред съдилищата по местоживеене на ответника, в Регламента са предвидени алтернативи за ищеца, като например възможността да предяви иска си по мястото на настъпване на събитията [60].

106. Регламентът защитава освен това ищеца, който е „слаба страна“ в застрахователното правоотношение, чрез конкретни норми за международна съдебна компетентност (нормите от глава II, раздел 3), които нямат връзка с вида на присъствието на застрахователното предприятие на дадена територия. По същия начин е третирано увреденото лице, което разполага с право на пряк иск.

в) Прилагане в настоящия случай

107. Gefion твърди, че упражнява дейността си в Полша като проява на свободата на предоставяне на услуги със съгласието на надзорните органи на държавата по произход и приемащата държава.

59 Вж. съображение 16 от Регламента.

60 При иск като в случая, представен като извъндоговорен по естеството си.

108. От становището на Комисията следва обаче, че всъщност дейността на Crawford Polska се обхваща от свободата на установяване. Изглежда, и запитващата юрисдикция смята (имплицитно), че това е така.

109. Както се постарах да обясня, по отношение на член 7, точка 5 от Регламента основанието, на което застрахователно предприятие осъществява дейността си в държава членка, може както да разкрие действителното наличие на условията, предвидени в този член (което обикновено е така, ако предприятието извършва дейност по силата на свободата на установяване), така и обратното (както е по принцип, ако действа по силата на свободата на предоставяне на услуги).

110. Това основание, повтарям, не предопределя в един или друг смисъл прилагането на член 7, точка 5 от Регламента, към което се пристъпва при отчитане на критериите за тълкуването му, произтичащи от практиката на Съда.

111. Съобразно тези критерии дейността на Gefion в Полша чрез дружеството Crawford Polska може да обоснове международната съдебна компетентност на полските съдилища при условията, които изложих по-горе, тъй като се касае за започнато от трети лица срещу Gefion производство по спор, породен от решение на Crawford Polska, което е обвързващо за това застрахователно предприятие.

112. Обстоятелството, че Gefion извършва дейност по силата на член 147 и сл. от Директива Платежоспособност II, следователно не е определящо.

V. Заключение

113. С оглед на гореизложеното предлагам на Съда да отговори на втория преюдициален въпрос на Sąd Rejonowy w Białymstoku (Районен съд Бялисток, Полша) по следния начин:

„Член 7, точка 5 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела трябва да се тълкува в смисъл, че установено в държава членка дружество на търговското право, извършващо дейност в рамките на договор със застрахователно предприятие, чието седалище е в друга държава членка, може да се квалифицира като „клон, агенция или друг вид представителство“ на последното, ако отговаря на следните кумулативни условия:

– осъществява дейност в държава членка, обезщетявайки имуществените вреди по застраховка „Гражданска отговорност“ при използването на моторни превозни средства, рисковете по която се покриват от застрахователното предприятие,

– за външния свят се явява продължение на застрахователното предприятие, и

– разполага с управление и е материално оборудвано, за да може да води преговори с трети лица, така че последните, макар да знаят, че ще възникне евентуално правоотношение със застрахователното предприятие, могат да не се обръщат пряко към него“.